

УДК 398.21(477+438)

Оксана Коваленко

ORCID 0000-0002-6131-253X

Єлизавета Коваленко

ORCID 0009-0006-6277-3764

РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО Й ПОЛЬСЬКОГО КУЛЬТУРНИХ КОДІВ У КАЗЦІ ЛІЛІЇ КОРНІЛЬЄВОЇ «ЛЕГЕНДА ОДНОГО ЗАМКУ»

Анотація. У статті аналізується казка Лілії Корнільєвої «Легенда одного замку» як приклад тексту, що відтворює багатоманітний інтеркультурний простір українсько-польського прикордоння. Авторка досліджує репрезентацію української та польської культур через деталі побуту, архетипічні образи та символічні предмети. Окрему увагу приділено мовним засобам твору, що формують побутово-чарівну міфопоетику та підкреслюють моральні чесноти, милосердя і духовну стійкість героїв. Стаття висвітлює, як казка демонструє взаємодію культур без домінування однієї над іншою та пропонує модель інтеграції української та польської традицій у сучасному літературному діалозі.

Ключові слова: казка, міжкультурна взаємодія, художній простір, українська традиція, польська культура, побутово-чарівна міфопоетика

Інформація про авторів: Коваленко Оксана Анатоліївна, доктор педагогічних наук, професор, директор Центру міжнародної освіти, професор кафедри англійської філології, Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди; Коваленко Єлизавета Миколаївна, здобувачка першого (бакалаврського) рівня вищої освіти, факультет іноземної філології, Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди.

Електронна адреса: 04.08.1975@hnpu.edu.ua, kovalenkoelizaveta215@gmail.com

Oksana Kovalenko
Elyzaveta Kovalenko

REPRESENTATION OF UKRAINIAN AND POLISH CULTURAL
CODES IN LILIIA KORNILIEVA'S FAIRY TALE
"THE LEGEND OF A CASTLE"

Abstract. *The article analyzes Liliia Kornilieva's fairy tale "The Legend of a Castle" as a literary text that recreates the multifaceted intercultural space of the Ukrainian-Polish borderlands. The author examines how Ukrainian and Polish cultural codes are represented through domestic details, archetypal characters, and symbolic objects. Particular attention is given to the linguistic strategies of the tale, which construct a vernacular-fantastic mythopoetics and emphasize moral virtues, compassion, and the spiritual resilience of the protagonists. The fairy tale demonstrates a model of intercultural dialogue where traditions coexist in harmony without the dominance of one culture over the other. Ukrainian culture in the narrative is expressed through ethnographic details of Carpathian life: Kosiv painted ceramics, weaving, pottery, woodcraft, and dialect vocabulary. These elements form an authentic "dictionary of culture" that blends documentary precision with artistic imagination. The characters are not reduced to flat archetypes but are portrayed as complex moral figures rooted in collective memory and folk ethics. The symbolic role of the earrings – an heirloom repeatedly leaving and returning to the castle—embodies the sacred continuity of family memory while acting as a cultural bridge between Ukrainian and Polish traditions. At the same time, the Polish cultural code is reflected through the image of the noble family, the castle, and the conventions of lineage and honor. Liliia Kornilieva skillfully contrasts dynastic marriages of advantage, which lead to decline, with the spiritually grounded union of the nobleman's younger son and the Ukrainian peasant's daughter, which brings renewal and harmony. In this way, the tale demonstrates how intercultural dialogue can generate positive transformation. The language of the story, rich in dialect forms, archaisms, rhythmic repetitions, and metaphoric imagery, produces a vernacular-fantastic mythopoetics that integrates Carpathian everyday life with a new intercultural myth about the power of memory, mercy, and love.*

Keywords: fairy tale, intercultural interaction, artistic space, Ukrainian tradition, Polish culture, vernacular-fantastic mythopoetics.

Information about authors: Oksana Kovalenko, Doctor of Pedagogy, Professor, Head of the International Education Centre, H.S. Skovoroda Kharkiv National

Pedagogical University. Elyzaveta Kovalenko, undergraduate student (Bachelor's degree), Faculty of Foreign Philology, H.S. Skovoroda Kharkiv National Pedagogical University.

E-mail: 04.08.1975@hnpu.edu.ua , kovalenkoelizaveta215@gmail.com

Oksana Kowalenko
Elżbieta Kowalenko

REPREZENTACJA UKRAIŃSKICH I POLSKICH KODÓW KULTUROWYCH W BAŚNI LILII KORNILIEWEJ “LEGENDA O JEDNYM ZAMKU”

Abstrakt. W artykule analizowana jest baśń Lilii Korniliewej “Legenda o jednym zamku” jako przykład tekstu odtwarzającego zróżnicowaną przestrzeń interkulturową ukraińsko-polskiego pogranicza. Autorka bada reprezentację kultury ukraińskiej i polskiej poprzez szczegóły życia codziennego, archetypiczne obrazy oraz symbole. Szczególną uwagę poświęcono środkom językowym utworu, które kształtują codzienno-baśniową mitopoetykę oraz podkreślają moralne cnoty, miłosierdzie i duchową wytrwałość bohaterów. Artykuł ukazuje, w jaki sposób baśń demonstrowuje interakcję kultur bez dominacji jednej nad drugą i proponuje model integracji tradycji ukraińskiej i polskiej we współczesnym dialogu literackim.

Słowa kluczowe: baśń, interakcje międzykulturowe, przestrzeń literacka, tradycja ukraińska, kultura polska, codzienno-baśniowa mitopoetyka

Nota o autorach: Oksana Kowalenko, doktor nauk pedagogicznych, profesor, dyrektor Centrum Edukacji Międzynarodowej, profesor w Katedrze Filologii Angielskiej, Charkowski Narodowy Uniwersytet Pedagogiczny im. H.S. Skoworody. Elżbieta Kowalenko, studentka pierwszego stopnia (licencjackiego), Wydział Filologii Obcej, Charkowski Narodowy Uniwersytet Pedagogiczny im. H.S. Skoworody.

E-mail: 04.08.1975@hnpu.edu.ua kovalenkoelizaveta215@gmail.com

Польсько-українські літературні зв'язки традиційно знаходяться у фокусі уваги сучасних вчених. Як справедливо зауважував Г. Грабович, питання контактів між польською й українською культурами почало привертати систематичну увагу вже на початку XIX ст., насамперед унаслідок існування «української школи» в польській романтичній літературі. Вчений вважав, що навіть наприкінці двадцятого століття наука не просунулась далі нагромадження фактів, вузьких

порівняльних студій про окремих письменників, вивчення поодиноких тем і поглядів або спеціалізованих досліджень, наприклад, про роль українського фольклору в польській літературі. «Прикметно, – писав Г. Грабович, – що кілька праць Івана Франка, написаних на зламі століть, все ще залишаються тут (у Польщі – О. К., Є. К.) найґрунтовнішими. Одне слово, ні українська наука з її великою кількістю і, на жаль, меншою якістю, ні принагідні польські дослідження, хоч і нечисленні, зате значно солідніші, не претендували на всеосяжний аналіз історії й структур цих взаємин» (Грабович 1997, с. 138).

З кінця двадцятого століття і до теперішнього часу у царині польсько-українських літературних зв'язків було зроблено великий крок уперед. Сучасні українські дослідники приділяють значну увагу українсько-польським літературним взаєминам, відкриваючи нові грані спільної історії двох культур.

Р. Радишевський, відомий полоніст і популяризатор українсько-польських культурних контактів, у монографіях «Українська полоністика: проблеми, школи, силуетки» (Радишевський 2010), ««Українська школа» в польському романтизмі: феномен пограниччя» (Радишевський 2018) зробив значний внесок у вивчення українсько-польських літературних зв'язків, поєднуючи численні наукові студії з організацією співпраці між університетськими кафедрами й дослідницькими осередками Польщі і України.

Є. Нахлік у статтях «Вітчизняні студії українсько-польських літературних зв'язків і типології (2000–2019)» (2020), «Здобутки українсько-польської літературної компаративістики в незалежній Україні» (Нахлік 2020) ґрунтовно простежив головні напрями й досягнення останніх десятиліть у означеній царині.

Л. Ромащенко у статті «Міжкультурні (українсько-польські) зв'язки в курсі вивчення української літератури у вищій школі» (Ромащенко 2023) звернулася до освітнього виміру проблеми, наголошуючи на важливості інтеграції компаративістики у навчальний процес. Ю. Ковалів у статті «Налагодження українсько-польських літературних зв'язків міжвоєнного двадцятиліття» (Ковалів 2024), показав складні процеси взаємних впливів і діалогу культур в означений період. Тож, десятки наукових

праць вітчизняних дослідників, присвячених українсько-польським літературним зв'язкам, спрямовані на підтримку та розвиток живого діалогу між двома культурами. Ці дослідження відтворюють складну архітектуру взаємозв'язків, демонструючи, що українська та польська літератури не існують ізольовано, а постійно впливають одна на одну, збагачуючи культурний та освітній простір обох народів.

Вивчення українсько-польського культурного діалогу набуває особливої актуальності в умовах сучасної російсько-української війни. Аналіз літературних і культурних взаємодій у цей період дозволяє не лише відстежити історичні та естетичні зв'язки, а й осмислити сучасні виклики, спрямовані на зміцнення української ідентичності та підтримку міжкультурного спілкування з польськими партнерами.

Казка Лілії Корнільєвої «*Легенда одного замку*» (2022) є зразком художнього тексту, що артикулює складний інтеркультурний простір українсько-польського прикордоння, де культурні коди двох націй не вступають у конфлікт, а постають у діалозі та взаємодії. Казка належить до циклу ілюстрованих видань, до якого також входять літературні казки Л. Корнільєвої «*Слушна порада*» (Корнільєва 2022) та «*Чарівні птахи*» (Корнільєва 2022). Цікаво, що казка «*Чарівні птахи*» має також авторський вільний переказ англійською мовою, опублікований у 2022 році (Kornilieva 2022).

Усі ці книги вирізняються використанням різних видів традиційних українських розписів – самчиківського, петриківського та косівського, що надає літературним текстам особливої візуальної автентичності та підкреслює національно-культурну самобутність.

Книга «*Легенда одного замку*», ілюстрована оригінальними зразками косівського розпису авторства знаменитих українських майстрів з родини Троць, експонується в низці музейних установ, зокрема в Косівському музеї народного мистецтва та побуту Гуцульщини – філії Національного музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття імені Йосафата Кобринського, у Центрі народного мистецтва «Петриківка», входить до колекції Українського музею-архіву в США.

Українська культура у казці «*Легенда одного замку*» втілена як архетипічний світ народної традиції, укоріненої в ремеслі, родинному

укладі та сакралізованому ставленні до природи Карпат. Авторка ретельно відтворює деталі побуту та ремісничих практик: косівську мальовану кераміку, ліжникарство, лозоплетіння, гончарство, виготовлення сирних іграшок. Лексичний рівень тексту позначений широким залученням діалектизмів та етнографічних реалій (*моташики, валило, бербениця, плесканець, сипанка*), що не лише виконують стилістичну функцію, але й створюють своєрідний «словник культури», відкриваючи читачеві нові етнореалії та надаючи оповіді документальної достовірності. Така мова формує цілісний етнокультурний код, у якому мистецтво та повсякденність невіддільні одне від одного.

Персонажі казки не редукуються до суто позитивних або негативних, а вибудовуються як багатогранні художні образи, що втілюють складну систему моральних координат. Кожен герой проходить низку випробувань, завдяки чому авторка демонструє ієрархію цінностей, характерну для народної етики. Образ Стефи постає втіленням традиційного українського архетипу матері-господині та невтомної трудівниці, чия життєва доля позначена тяжкою працею й необхідністю пристосовуватися до суворих соціально-економічних обставин. У цьому віддзеркалюється колективна історична пам'ять українського народу, що поєднує страждання з глибокою духовною стійкістю.

Доньки Стефи виступають художнім відображенням різних життєвих стратегій та моральних орієнтацій. Старша Софія втілює чесноти милосердя, працьовитості й внутрішньої шляхетності. Одарка демонструє прагматизм і духовну байдужість, а наймолодша Марічка є втіленням імпульсивності, дитячої щирості, схильності до лінощів, адже найменшу дитину жаліють найбільше. Саме через її необміркований вчинок родина втратила коштовні сережки, подаровані Стефанії за її багаторічну чесну працю. У майбутньому ці сережки мали би стати фінансовою запорукою процвітання всієї родини, її надійним порятунком у лиху годину.

Сцена зустрічі Стефи і її доньок зі старою жінкою вписана в традицію чарівної казки як випробування на чуйність і милосердя. Лише Стефа та Софія проявляють турботу, що не потребує винагороди. Ця моральна перевірка є сюжетним маркером, і лише ті, хто

готовий допомагати без користі для себе, стають гідними благословення: *Зараз вже час нам з тобою, Софійка, йти худобу порати... // А ти, Одарко, – звертається мати до своєї середньої доньки, –принеси, будь ласка, нашій старенькій іще один ліжчик. Бачиш, хоч зараз і спекотне літо, а бабуся ніяк душі не зігріє. // – Ще чого! – каже матері Одарка. – Я її сюди не кликала. Нехай її її діти носять! // – Не говори так! – суворо промовила Стефа. – І думати навіть такого не смій! Всі ми під Богом ходимо і не знаємо, що саме і з ким завтра буде. // Підхопилася Софія, побігла і принесла старенькій теплу ковдру. Ще й кожухом зверху накрила (Корнільєва 2022, с. 20).*

Соціально-психологічна контрастність героїв казки додатково підкреслена міфопоетичною трансформацією, коли молодший син володарів замку уві сні бачить образ своєї майбутньої обраниці і дізнається про її чуйність і духовну красу ще навіть не зустрівши її. У снах молодого шляхтича красуня-Софія доглядає за ним, частує і привічає його, хоча насправді вона робила це по відношенню до старої небоги, яка завітала у їхню оселю.

Молодша сестра Софії, Одарка, теж здатна на емпатію, але лише тоді, коли вона бачить користь для себе. Вона охоче була би гостинною по відношенню до заможного молодого шляхтича, сподіваючись на його прихильність, проте не відчуває потреби допомогти безпорадній літній жінці. Такі вузлові моменти сюжету відповідають структурі чарівної казки та водночас покликані продемонструвати моральний ідеал, притаманний жіноцтву в українській культурі, якому відповідають лише Стефанія і її донька Софія.

Символічно важливим є й колективний образ крамарів, які продають вироби народних майстрів: *Одного разу приїхали до них у село якісь крамарі із килимами, скринями розписними, хустками шовковими, строкатими стрічками, шкатулами різьбленими. І глечики вони тоді привезли, і куманці, і плесканці, і гладушики, і баньки, і двояки, і свистульки різні, і сопілочки. <...>Повернулася мати з двома старшими доньками з млину, а вдома у них – немов у княжих палатах на свято. Решетилівські килими усюди пишином цвітом квітнуть, харківські пухнасті кози всю підлогу вкрили, з різьбленої шкатулі стрічки*

золотаві й сріблясті виглядають, куманці і плесканці усюди лисніють, а від баранців і взагалі очей не відвести... (Корнільєва 2022, с.12, 14).

Походження крамарів у тексті казки не деталізоване, проте легко зчитується як українське. Вони обдурюють дитину, обмінюючи коштовні сережки на товари, що коштують набагато менше. Така деталізація характерів формує багатопланову картину народного культурного коду: він не ідеалізований, а постає як відкрита система, де високі моральні чесноти співіснують із хибами та спокусами, притаманними людській природі.

Польський культурний код у казці втілений через образ шляхетного роду, життя якого підпорядковане суворо регламентованим становим нормам, сформованим упродовж століть. Замок, його інтер'єри, фамільні прикраси та інші атрибути великого багатства постають символами честі, давньої традиції та соціальної стратифікації: *Пишне у багатіїв весілля. Сама королівна заміж іде! Гарна вона собою, наче Божий день. Адаманти в її короні сяють, яскравим вогнем горять, на сонці вилискують. Вельон в неї довгий-предовгий, по землі стелиться. Біла сукня в неї пишна, з шовку дамаського, золотавими квітами понизу заткана* (Корнільєва 2022, с.18).

Пророцтво про шлюб спадкоємця замка з «мужичкою» є викликом усталеному порядку, а відтак спонукає шляхетну пані вжити заходів, аби убезпечити свій рід. Проте саме її рішення дарувати Стефі родинні сережки стає початком конфлікту та водночас містить у собі початок майбутнього вирішення проблеми і примирення двох різних культурних світів.

Сережки у творі, хоча й не набувають статусу класичного чарівного предмета у розумінні морфології чарівної казки, але ж виконують багатозначну символічну функцію. Вони є відображенням багатства та соціального статусу польського шляхетного роду і водночас закорінені в українському культурному коді через колористичні асоціації: соковиті смарагди нагадують барвисту природу Карпат і пишність українського краєвиду, а поєднання зеленого та білого кольорів перегукується з традиційною палітрою косівської мальованої кераміки. Таким чином, реліквія виконує роль своєрідного «культурного містка» між двома традиціями, що об'єднуються в єдиному художньому просторі твору.

Сюжетна динаміка стосовно сережок ґрунтується на трикратному їхньому русі з дому і додому, що надає непарним числам у казці сакрального значення. Спершу фамільна реліквія покидає замок законно, як подарунок, а потім раптово опиняється у чужих руках і дивовижним чином повертається знову до замку, підкреслюючи невідворотність долі та силу родової пам'яті:

Як ось приходить до неї незнайома жінка і пропонує їй сережки придбати. Ті самі, що вона колись Стефі подарувала. // – Твої сережки? – питає в неї гордовита пані, а серце в неї аж калатає від хвилювання. // – Мої! – зухвало відповідає їй молодиця. // – А звідки ж у мужички ті перли і смарагди, що ще моя мати носила? – питає в неї шляхетна полька. – Поглянь он на той портрет! // Знітилася молодиця. Бачить вона, що на картині ясновельможна пані саме в цих сережках зображена. // – Тож, ти їх вкрала? – питає дружина польського шляхтича ((Корнільєва 2022, с.16)

І остаточно, втретє, сережки повертаються до замку разом із майбутньою дружиною молодшого сина володаря замку – спочатку неочевидного, але фактичного спадкоємця усіх багатств. Так фамільна реліквія набуває значення сакрального предмета, який зосереджує у собі пам'ять поколінь і слугує маркером того, що навіть дрібні речі в історії роду є сповненими глибинних сенсів. Вони несуть в собі позитивну енергетику і можуть змінювати розвиток подій на краще.

Протиставлення династійних шлюбів старших синів шляхтича і нерівного шлюбу його молодшого спадкоємця підкреслює ключову ідею твору. Шлюби, побудовані на прагненні до соціальної вигоди й демонстрації статусу, призводять до занепаду родового замку. Марнотратство, пиха і відсутність духовної основи зумовлюють деградацію родини. Натомість історія кохання молодшого сина польського шляхтича і старшої доньки Стефи стверджує моральну концепцію, що справжнє оновлення і збереження родових цінностей можливі лише через взаємоповагу і любов, що руйнують соціальні бар'єри: – Нічого, ясновельможна пані, – продовжує стара, – поживеш із принцесою та донькою магната – розуму набереши. Побачиш, що з личка не пить молочка. Дізнаєшся, що не все грошами та старовинністю роду міряти можна. Раніше тільки королівну за свого сина хотіла, а тепер

задля доньки мужички своє ж добро ще раз придбаєш. Ще й рада будеш!
(Корнільєва 2022, с. 20)

Тому символічне повернення сережок до родового гнізда разом із молододу нареченою стає вузловим моментом розвитку дії у сюжетній лінії казки. Образ святого Миколая, до якого звертається по допомогу польська можновладна пані, об'єднує різні культурні світи, адже Україна та Польща, як і деякі інші народи Європи і світу, мають багаті народні традиції шанування цього святого як швидкого на допомогу заступника та приклад християнського благочестя, невід'ємну частину веселих зимових свят.

Образ літньої жінки вписаний у традицію польських легенд про жінок-привидів, які охороняють замки (наприклад, «Дама в білому» з польського Курніка). Проте у версії Л. Корнільєвої ця постать позбавлена трагічності: вона не стільки нагадує про минуле замку, скільки випробовує героїв, прагнучи духовної та матеріальної справедливості у світі. Таким чином, легенда гармонійно інтегрується у польський культурний контекст, але отримує додаткове моральне наповнення.

Фінальна частина твору стверджує парадоксальну істину: саме те, чого найбільше уникали, а саме шлюб представника польського шляхетного роду з українською селянкою приносить відновлення гармонії та символізує єдність двох культурних світів.

Дуже гармонійно ці світи поєднуються як у чарівних, так і у побутових сценах: *А молодший син польського шляхтича дійсно до Стефи поспішав, хотів якомога швидше сережки їй віддати. Зустрів він у горах гуцула з бербеницями. Той з полонини сир віз.//Привіталися, поговорили. Гуцул подарував шляхетному пану декілька коників, зроблених з полонинського сиру будз. //– Будуть Вам, пане, ці коники і на добру згадку, і на подарунок, і на поживу, якщо в дорозі зголодієте. // Подякував молодий шляхтич, подарував гуцулу срібний боклажок і далі поїхав.//– Все дуже добре! – радісно каже бабуся Стефанії. – Легінь молодий вже і коника свого з'їв, і вершника, і тарницю, і бербениці. Упряж теж з'їв! Невдовзі сюди приїде!//– Як може людина все це з'їсти? – розмірковує Стефа, яка чомусь і не подумала про сирних коників* (Корнільєва 2022, с. 20-22)

Разом із нареченою і її родиною, яка супроводжує Софію, до замку повертаються щастя і злагода. Практичність і спостережливість

Стефи, ощадливість і поміркованість її старшої доньки забезпечують економічне відродження замку, а сама історія про повернення коштовної реліквії – сережок, стає підтвердженням того, що пам'ять предків має сакральний вимір і не може бути остаточно втрачена.

Символічний підтекст розкривається й через образ гортензії. Пересаджена в інший ґрунт, квітка змінює колір. Це природне явище в тексті набуває метафоричного значення: в іншому середовищі людина чи предмет виявляють нові здібності та можливості, не втрачаючи власної сутності. Гортензія постає як емблема культурної адаптивності й водночас стійкості, стаючи знаком того, що у зміні середовища приховані не загрози, а перспективи.

Таким чином, текст казки Л. Корнільєвої «Легенда одного замку» формує складну архітектуру культурних кодів. Українська культура репрезентована як синтез набожності, працьовитості, милосердя та глибокого зв'язку з предками; польська – як культура честі, витонченості й чіткого дотримання соціальних норм. Основна сюжетна лінія твору постає архетипом гармонізації: справжнє щастя можливе лише у взаємному доповненні культур, а не в домінуванні однієї над іншою. Створена у книзі легенда є суголосною польській культурній традиції, але в українській версії вона набуває додаткового сенсу – не лише нагадує про минуле, а й сприяє позитивним трансформаціям у житті польської шляхти та відновленню колишньої величі замку. Мова казки з її діалектизмами, застарілими словами, ритмічними повторами та оригінальними метафорами, формує своєрідну побутово-чарівну міфопоетику, у якій народжується новий інтеркультурний міф про духовну силу милосердя та пам'яті.

ЛІТЕРАТУРА

1. Грабович, Г. (1997). Польсько-українські літературні взаємини: питання культурної перспективи. У: *До історії української літератури: Дослідження, есе, полеміка*. Київ.
2. Ковалів, Ю. (2024). Налагодження українсько-польських літературних зв'язків міжвоєнного двадцятиліття. *Київські полоністичні студії*, 40, 380–393.
3. Корнільєва, Л. (2022). *Легенда одного замку*. Київ: Ліра-К.
4. Корнільєва, Л. (2022). *Слушина порада*. Запоріжжя: ФОП Мокшанов В.В.

5. Корнільєва, Л. (2022). *Чарівні птахи*. Київ: Ліра-К.
6. Нахлік, Є. (2020). Вітчизняні студії українсько-польських літературних зв'язків і типології (2000–2019). *Київські полоністичні студії*, 36, с.235–262.
7. Нахлік, Є. (2020). Здобутки українсько-польської літературної компаративістики в незалежній Україні. *Humanistyka między narodami: interdyscyplinarne studia polsko-ukraińskie*, кол. наук. студія Temida 2, Білосток–Краків.
8. Радишевський, Р. (2018). *«Українська школа» в польському романтизмі: феномен пограниччя*. Київ: Талком.
9. Радишевський, Р. (2010). *Українська полоністика: проблеми, школи, силуетки*. Київ: [б. в.].
10. Ромащенко, Л. (2023). Міжкультурні (українсько-польські) зв'язки в курсі вивчення української літератури у вищій школі. *Київські полоністичні студії*, 39.
11. Kornilieva, L. (2022). *An Old Man's Magic Birds*. Kyiv: Lira-K.

REFERENCES

1. Hrabovych, H. Yu. (1997). Polsko-ukrainski literaturni vzaiemyny: pytannia kulturnoi perspektyvy. *Do istorii ukrainskoi literatury: Doslidzhennia, ese, polemika*. Kyiv.
2. Kovaliv, Yu. (2024). Nalahodzhennia ukrainsko-polskykh literaturnykh zv'iazkiv mizhvoiennoho dvadtsiatylittia. *Kyivski polonistychni studii*, 40, 380–393.
3. Kornilieva, L. (2022). *Lehenda odnogo zamku*. Kyiv: Lira-K.
4. Kornilieva, L. (2022). *Slushna porada*. Zaporizhzhia: FOP Mokshanov V.V.
5. Kornilieva, L. (2022). *Charivni ptakhy*. Kyiv: Lira-K.
6. Nakhlik, Ye. V. (2020). Vitchyzniani studii ukrainsko-polskykh literaturnykh zv'iazkiv i typolohii (2000–2019). *Kyivski polonistychni studii*, 36, s.235–262.
7. Nakhlik, Ye. (2020). Zdobutky ukrainsko-polskoiliteraturnoikomparatyvistyky v nezalezhnii Ukraini. *Humanistyka między narodami: Interdyscyplinarne studia polsko-ukrainskie*, coll. nauk. studia Temida 2. Bialystok–Kra-kow.
8. Radyshevskiy, R. (2018). *“Ukrainska shkola” v polskomu romantyzmi: fenomen pohranychchia*. Kyiv: Talkom.
9. Radyshevskiy, R. (2010). *Ukrainska polonistyka: problemy, shkoly, sylvetky*. Kyiv: [b. v.].
10. Romashchenko, L. I. (2023). Mizhkulturni (ukrainsko-polski) zv'iazky v kursii vyvchennia ukrainskoi literatury u vyshchii shkoli. *Kyivski polonistychni studii*, 39.
11. Kornilieva, L. (2022). *An Old Man's Magic Birds*. Kyiv: Lira-K.